

Jeg kan se, at ministeren ligefrem brænder efter at komme i gang med at forhandle. Det vil jeg selvfølgelig foreslå, når vi nu har konstateret, at der ikke er et flertal for regeringens forslag, og jeg fornemmer heller ikke for oppositionens, i og med at Dansk Folkeparti ikke omtalte oppositionens forslag som værende mere frugtbart end regeringens. Ergo er vi i en situation, hvor man, hvis man ikke ønsker noget vedtaget, bare kan stemme imod det hele. Så kommer ministeren jo i den situation, at et valgløfte ikke bliver gennemført, og det tror jeg sådan set ministeren vil være oprigtigt ked af.

Derfor vil jeg meget opfordre til, at vi under udvalgsforhandlingerne sætter os som mål at finde frem til en løsning, som kan skabe et bredt flertal i Folketinget. Så må vi jo erkende fra oppositionens side, at det nok ikke bliver en afskrift af vores beslutningsforslag, selv om det selvfølgelig er det klogeste, og regeringen bør selvfølgelig også erkende, at det nok ikke bliver en afskrift af regeringens forslag, selv om det ifølge regeringen skulle være det mest kloge. Vi må altså prøve at arbejde os frem til at finde en mellemløsning.

Der mener jeg sådan set, at den socialdemokratiske ordfører kom med et meget godt udspil, et signal til, hvordan vi kan blive klogere, hvordan vi kan opkvalificere det grundlag, hvorpå vi skal træffe beslutninger. Det kan vi gøre ved at holde en høring i Arbejdsmarkedsudvalget, sådan at vi får et større indblik i, hvordan man kan skrue en lov sammen. Jeg vil lige gøre opmærksom på, vi har en bunden opgave, der består i, at vi skal lave en ændring af ligelønsloven, så den lever op til sit formål, nemlig at skabe ligeløn, ikke bare for 15 pct. af det private arbejdsmarked, men for hele arbejdsmarkedet.

Hvis man nu tager det forslag alvorligt, og vi bruger de kommende par måneder til at kvalificere et beslutningsgrundlag, så er jeg også ret sikker på, hvis der er en vilje til det, og hvis det altså ikke bare var et valgkamp slogan, der lige skulle fyres af, men et reelt ønske fra et brændende varmt hjerte hos ministeren om at sikre ligeløn, at vi finder en løsning.

Det vil jeg i hvert fald sige for SF's vedkommende, og jeg har også fornemmet på de øvrige oppositionspartier, at der er en åben vilje til at forhandle for at finde et grundlag, som gør, at flest muligt omfattes af en kønsopdelt statistik, som danner grundlag for, at vi kan efterleve den lov, som en gang er vedtaget i Folketinget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Ole Sohn. Så er det ordføreren for forslagsstillerne til B 13, hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det er jo et – kan man sige – lidt deprimerende udgangspunkt, vi har haft for denne her debat, når vi 30 år efter vedtagelsen af ligelønsloven stadig væk står med problemer med ligeløn, problemer med forskellig løn til mænd og kvinder, der udfører det samme arbejde eller udfører arbejde af samme værdi på arbejdsmarkedet.

Kl. 16.35

Men på den deprimerende baggrund er der jo alligevel med den debat, vi har haft i dag, både gode tegn og dårlige tegn. De gode tegn er, at det efterhånden er blevet sådan, at alle partier minus Dansk Folkeparti faktisk mener, at ligelønsstatistikker vil være et godt redskab, et godt udgangspunkt for det fortsatte arbejde for at opnå reel ligeløn på arbejdsmarkedet. Det er det gode, og det synes jeg da at vi alle sammen skal notere os, når vi nu skal arbejde videre med forslagene.

Det, der så måske til gengæld har været lidt deprimerende i debatten, er vel først og fremmest lidt misforståelser om, hvad ligelønsstatistikker overhovedet er. Der er nogle, der har harceleret over de her kønsopdelte lønstatistikker og har sagt, at det får vi jo ikke ligeløn af, som om der var nogen, der påstod, at man bare ved at udarbejde en statistik og trykke på de rigtige knapper på den måde kunne gøre op med de forskelle i lønninger mellem mænd og kvinder, vi har. Det er der ikke nogen der påstår; det er der ikke nogen der forestiller sig.

Kampen for en reel ligeløn mellem mænd og kvinder foregår jo i en forhandling, foregår i en fagretslig behandling, foregår nogle gange, i den udstrækning der ikke er overenskomstpartier, direkte ved domstolene, fordi det er den måde, man får afklaret på, hvad der er baggrunden for, at 2 personer, 4 personer, 10 personer, ja, sågar 35 personer måske ikke har de samme lønninger, om det skyldes, at der er forskel på, hvad de laver, forskel på arbejdets værdi, eller om det er udtryk for et reelt ligelønsproblem.

Det er bare for at gøre det klart, hvad ligelønsstatistikker er. Ligelønsstatistikker er et redskab i kampen for at opnå ligeløn mellem mænd og kvinder.

Så har der været nogle, der har sagt, at der skulle være et alternativ, en redegørelse hvert tredje år om virksomhedens ligelønsarbejde. Jeg